

Aigües termals

Isabel M. Rojas Herrera

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Tot va començar quan em vaig enamorar de ***L'Any passat a Marienbad***, d'Alain Resnais. Jo era molt jove i inexperta, cinematogràficament parlant, però quan la vaig veure vaig saber d'immediat que em trobava davant d'una estranya joia del setè art: aquells personatges anomenats A, M, X, aquella història, aquells diàlegs duts a la mínima expressió, aquella música, aquells passadissos, aquells miralls, aquell joc matemàtic anomenat Nim, que jo desconeixia i al qual no sabia mai jugar...

Fins llavors no havia vist en tota la meua vida una pel·lícula tan inquietant, tan diferent com aquella...

Tot i la fascinació exercida en mi per tot el que acabo de dir, realment el que més em va impactar va ser l'escenari on transcorria la història, sí, això era el que més m'havia atret de la pel·lícula: aquell balneari buit i decadent, anomenat Marienbad, amb aquell nom tan suggerent, tan musical, aquell balneari amagat en algun lloc de la vella Europa.

A partir d'aquí vaig iniciar la meua particular relació amb els balnearis: vaig començar a cercar informació sobre aquest tipus d'establiments i a llegir-la àvidament; vaig visitar biblioteques, d'ací i d'allà, a la recerca de literatura sobre el tema i a recopilar tota classe d'informació; em vaig familiaritzar amb els diferents tractaments facials, corporals, especials; a conèixer i experimentar les diverses classes de massatges des del shiatsu al reiki, passant pels mil i un amb noms exòtics, amb els olis més aromàtics i els objectes més insospitats; a provar tota mena de recobriments corporals, des de la xocolata de luxe al raïm negre, el cafè, el iogurt o el caviar; a

diferenciar els balnearis segons les seves aigües curatives; de mica en mica, amb el temps, vaig anar llegint totes les obres de ficció (contes, novel·les, relats curts, poesies, obres de teatre, etc.); al mateix temps, anava viatjant i coneixent els balnearis d'arreu del món, des dels més propers a casa meva, a la Selva -que no per propers són menys bonics, menys suggerents, menys enigmàtics-: el neoclàssic i colonial Balneari Termes Orion, a Santa Coloma de Farners, capital de la comarca, i el Balneari Vichy Catalá, a Caldes de Malavella, ambdós al bell mig de jardins florits i boscos frondosos, passant pel sonor Baden-Baden, el bohemí Karlovy Vary, continuant pel gallec La Toja, els banys Gellert a Budapest, els exòtics de la blanca Pamukkale a Turquia, fins a la Punta de l'Este a l'Uruguai, i així fins a l'infinit... sense oblidar, és clar, tots els balnearis “de pel·lícula” o “de literatura”, començant pel “meu” inquietant i solitari Marienbad, esdenvingut avui dia un Gran Hotel Spa modern i acollidor, que res té a veure amb aquell de la pel·lícula de Resnais, passant pel balneari de Yalta, recreat en el toscà Excelsior de Montecatini a la pel·lícula **Ulls negres**, de Nikita Mikhalkov i continuant per Bath, on vaig anar aprofitant el festival que se celebra cada any en honor de la meua estimada Jane (Austen) durant el mes de setembre, tot i que, ironies de la vida, aquest lloc no agradava gens a la creadora de la nostra adorada Elizabeth Bennet, precisament per les seves aigües termals i perquè es diu que allà va conèixer un home que es va enamorar d'ella i ella també d'ell; es veu que van decidir tornar-se a veure però ell va morir. És lògic, doncs, que ella no volgués ni acostar-se a Bath i que jo em morís de ganes d'anar-hi,

no tant per trobar un capità Wentworth com per poder estar a la mateixa ciutat on ella va viure, encara que allà patís per amor.

I el meu llibre de capçalera va esdevenir ***Els Balnearis*** de Joan Perucho.

Potser em venia de naixement, això de la seducció que exercien en mi els balnearis, no sé, no vull dir que hagués nascut en un balneari -cosa que bé podria haver succeït- si no pel lloc on vivien els meus pares i on la meva mare va donar a llum: en una petita clínica d'un poble francès de la Lorena, Vittel, conegut arreu del món per les seves aigües minerals, envoltat de parcs i jardins, amb casino, hipòdrom i ple de mansions del segle dinou, algunes esdevingudes hotels amb encant, amb aquell encant decadent i decimonònic de totes les vil·les termals.

I vaig decidir tornar al meu poble, a Vittel, en el cor dels Vosgos, a gaudir de l'entorn, a estar-m'hi uns dies en un d'aquells hotelets tan coquetons, que semblaven cases de nines, a viure l'ambient de balneari.

Feia justament vint anys que havia anat un estiu a conèixer el poble on havia nascut i en el qual no hi havia estat mai, des que tenia records, tot i que em vaig hostatjar a Mont-lès-Neufchâteau, a prop de Vittel, a casa d'una cosina germana del meu pare. Era aquell, doncs, una mena de viatge de retrobament amb el meu passat, amb la meva història. Duia un diari de bitàcora que la meva mare m'havia ajudat a fer i, d'aquella manera, no perdre'm cap detall, no deixar de visitar cap lloc, cap racó d'aquella terra on havien viscut els meus pares durant poc temps però intensament.

Així doncs, aquest cop durant la primavera, explosió de colors en els parcs de la bella Vittel, vaig tornar al poble on vaig viure els dos primers anys de la meua vida, a les aigües termals que tant m'atreien.

El dia no podia ser més esplendorós, assolellat però amb aquella fresca que tant m'agrada, quan vaig arribar al Grand Hôtel, d'estil art déco, en el cor del poble i vaig demanar la meua cambra, en un francès tímid però correcte. Feia un temps que havia tornat a estudiar francès i per força s'havia de notar el meu domini de la llengua del meu admirat Stendhal, tot i que fos molt al nord del país i em costés més d'entendre el d'aquelles latituds.

Vaig anar a dinar al *Restaurant l'Ermitage*, un dels millors del poble i, després de prendre un horrible cafè, vaig tornar a l'hotel i vaig descansar una estona.

Quan em vaig despertar, la tarda estava caient, vaig obrir la finestra i vaig olorar l'aire: el baf d'aigua de les termes impregnava tota l'atmosfera, tot l'ambient, era com una mena de boira perenne, gairebé imperceptible però constant.

Al capvespre, vaig sortir a fer un tomb i les meves passes em van dur cap a un indret del complex: allà, en un racó de la Galeria Termal, com amagada als ulls dels pacients que havien de prendre les aigües, vaig trobar una font delicada però imponent, amb una estranya i indefinida figura presidint la canella. Em va atraure el so de l'aigua, semblava que em cridava, em deia que begués aquell líquid cristal·lí, fred, amb regust a ferro. No duia cap got, com la resta de la gent que pren les aigües en un balneari, perquè la meua raó de visitar aquell lloc

era sentimental, res a veure amb què jo patís cap malaltia dels ronyons, que suposadament curaven aquelles aigües. I vaig beure a morro amb deler, ràpidament, com d'amagatotis, regalimant-me les gotes d'aigua per tota la boca oberta i caient -me coll avall, com si fos un animal.

I vaig continuar bevent salvatgement, amb fruïció, gairebé amb frenesí, com una assedegada que troba aigua en un oasi enmig del desert, com una apassionada enamorada que beu dels llavis de l'home estimat, com una bebè que xucla amb avidesa el pit de la mare...

I no puc explicar el que vaig sentir, era com si m'hagués mort en aquell precís instant i al cap de pocs segons hagués tornat a néixer, renovada per complet: era una dona diferent, un esperit nou en el mateix cos...

Vaig emprendre el camí cap al centre del poble per pura inèrcia, com èbria de l'aigua de la font, revifades les forces, les energies, les ganes de viure... No podia creure que unes quantes glopades d'aigua haguessin provocat en mi aquell canvi tan rotund. Em sentia àvida de vida, amb ganes de menjar-me el món...

Vaig sopar a *La Table* i vaig anar a prendre un mojito darrere l'altre al *Bar Cotton Club*, era tal la meua eufòria que volia celebrar-ho fos com fos, i res millor que beure a la salut de la font i de l'aigua que m'emplenava de vigor.

La lluna brillava allà dalt, plena, congelada, mentre el pianista del bar, en el seu honor, tocava la peça musical de Debussy...

L'endemà vaig tornar a la font, i l'endemà passat i l'altre i l'altre... I el que havien de ser uns pocs dies de vacances

a Vittel va esdevenir una llarga estada: m'havia conquerit el cor aquell poble-balneari, bulliciós i tranquil alhora, amb aquelles cases que semblaven de pastís d'aniversari, amb aquells colors tan suaus, tan tous, tan tendres... I aquella enigmàtica font...

Necessitava beure cada dia l'aigua de la meva font recòndita, sempre solitària, fruïa per posar-me a la boca el seu líquid fresc, melós... No podia viure sense l'aigua de la font, em calia beure-la per sentir-me bé, viva, feliç. I corria cap allà, cap al meu racó particular com una endimoniada, no fos cas que la font desaparegués de sobte o que no ragés aigua mai més...

Al cap d'un temps, setmanes, mesos, no sé, ja he perdut el compte, un dia, tot d'un plegat, em sentia defallida, les forces i les energies m'havien abandonat sobtadament, volia moure'm i no podia, el cos no em responia, volia sortir corrent i anar a la font, però m'era impossible, estava paralitzada al llit. Què tenia? Què m'estava passant?

I la meva boca estava seca, ben seca sense l'aigua de la font i no podia parlar, cap so sortia de la meva gola.

En el mirall del tocador que hi havia davant del llit em veia pàl·lida, extremadament pàl·lida i prima i tenia unes ulleres horribles, com si no hagués dormit durant moltes nits. I aquell dia no em vaig poder llevar de cap de les maneres. Tampoc no podia menjar, res em passava coll avall. Només necessitava aigua, volia aigua, l'aigua d'aquella font...

I em vaig quedar allà, immòbil, empal·lidint cada cop més, assecant-me cada cop més, consumint-me cada cop més.

Jo sabia del cert que estava condemnada a viure en mort fins a l'eternitat...

El sol a penes entrava per les escletxes dels porticons de fusta i jo era allà, asseguda al llit davant del mirall, a punt de convertir-me en pols. Damunt del tocador, al costat del raspall del cabell i del perfum que tant m'agrada, hi havia un obrecartes i, de sobte, ho vaig veure tot clar: faig un esforç sobrehumà, baixo del llit i arribo al tocador.

I, com en el poema de Goethe, m'enfonso en el no res...

Justament en el poble on els meus ulls van veure la llum del dia per primer cop tinc el pressentiment, més aviat la inevitable certesa, que aquestes seran les darreres paraules de la meva vida: "Aigua de Vittel!".